

**SCHOOL DER
POËZIE**

| W E R K B U N D E L

VSB POËZIEPRIJS 2012

**STEEDS
OPNIEUW
BELUISTERD**

PETER GHYSSAERT EZELSKAAKBEEN

JAN LAUWEREYNS HEMELSBLAUW

WILLEM JAN OTTEN GERICHTE GEDICHTEN

ERIK SPINOY DODE KAMER

ANNE VEGTER EILAND BERG GLETSJER

vers

**vsb poëzie
rijns**

SAMENSTELLING | ILONKA VERDURMEN

STEEDS OPNIEUW BELUISTERD

School der Poëzie presenteert **v e r s 2012**, een poëzieproject voor kinderen en jongeren in Nederland en België rondom de VSB Poëzieprijs. In het Nederlandse taalgebied is de VSB Poëzieprijs de belangrijkste prijs voor poëzie.

De genomineerde bundels voor de VSB Poëzieprijs 2012 zijn de inspiratiebron voor de **v e r s** activiteiten. In STEEDS OPNIEUW BELUISTERD staat een kleine selectie uit deze bundels.

v e r s activiteiten zijn:

- poëzielessen
- poëziewedstrijden voor kinderen en jongeren
- poëzierevues, de voorrondes voor het voortgezet onderwijs
- lessen poëzie & debat
- masterclasses voor gevorderden

De slotmanifestatie van **v e r s 2012** vindt plaats op woensdag 23 mei 2012 in en rond theater MC, Cultuurpark Westergasfabriek te Amsterdam. Een levendig poëzie-evenement voor de diverse leeftijden met verschillende programmaonderdelen zoals

- literaire rondvaarten
- ontmoetingen met dichters
- workshops poëzie en voordracht
- vers finale voor kinderen van 8 - 13 jaar
- vers finale voor jongeren van 13 - 20 jaar
- het VSB Jongerendebat
- vers in Bloei

Kijk voor actuele informatie op www.versgedicht.nl

VSB Poëzieprijs 2012

Inhoud

Genomineerden VSB Poëzieprijs 2012	3
Gedichten Peter Ghysaert	4
Gedichten Jan Lauwereyns	11
Gedichten Willem Jan Otten	21
Gedichten Erik Spinoy	31
Gedichten Anne Vegter	39
Jury	49
Juryverantwoording	50
Introductie dichters	51
Winnaars VSB Poëzieprijs 1994 t/m 2010	53
Colofon	55

VSB Poëzieprijs 2012

De vijf dichters en de titels van de genomineerde bundels voor de VSB Poëzieprijs 2012

- Peter Ghysaert *Ezelskaakbeen*
Uitgeverij Atlas

- Jan Lauwereyns *Hemelsblauw*
Uitgeverij De Bezige Bij

- Willem Jan Otten *Gerichte gedichten*
Uitgeverij Van Oorschot

- Erik Spinoy *Dode kamer*
Uitgeverij De Bezige Bij

- Anne Vegter *Eiland berg gletsjer*
Uitgeverij Querido

PETER GHYSSAERT

Ezelskaakbeen

ZELFPORRET MET EZELSKAAKBEEN

Lang wachtte hij in een feestzaal waar de regen door het
dakgebinte druppelde,
lang meende hij de stem te horen van de liefste die hem zocht,
hem, een man door kou voltooid.

Maar niemand kwam. Wat was en is, schuift
als een ezelskaakbeen in de jongste dag
om er ontbloot en onderzocht te worden; iemand heeft

zich niet zo bij elkaar dan dat hij, zonder struikelen
en steeds het woord herhalend dat hij zocht,
een naam waarvoor geen uitgang bestaat –

de zaal verlaat.

PETER GHYSSAERT

Ezelskaakbeen

Over de liefde wil ik je nog zeggen:
er was een vlucht van stemmen vóór mij uit;
de stad, genietend van het onweer, viel stil.

Je leek dichtbij,
of ik je kon bedekken met een handgemaakte vlag.
Ik was een zakdoek groot, een kleine stad
in een grote, waar het licht uiteenvalt
in miljoenen dochtertjes van zon:

hun gelach, hun onvoorspelbaar liefkozen
tussen vluchtheuvels, libellenvleugels nat,
gedroogd, en opgevouwen in de stad.

*

Over de liefde wil ik je nog zeggen
de melkkleurige kei zinkt in de vijver
en wordt honinggeel
als het water.

Onder mijn handen
drijft de wereld af,
de avond is begrijpelijk als oude verf,
de angsten zijn verloren.

Wat overblijft ben ik niet meer,
ben jij niet meer;
op onze glasheldere stoel
nemen de wolken plaats, hun schoot

verliefd, nóg meer, voorgoed geopend.

Uit: MILJOENEN DOCHTERTJES VAN ZON

PETER GHYSSAERT

Ezelskaakbeen

Over de liefde wil ik je nog zeggen:
de volgeschonken uren
staan te stralen in het landschap;
hun sap loopt tastend langs je pols
tot waar de varen zich ontvouwt
en proeft, met vederlichte tong.

*

Over de liefde wil ik je nog zeggen:
wees niet behoedzaam, woon overal,
begin de dag met rustig waterdrinken:
het ongedronkene blijft helder in zijn bron.

Wie meer wil spreekt haar aan,
elke bron heeft maar één gezicht, het eerlijkste
ter wereld.

Ik kom voorbij, ik zie je drinken,
toeval afgewend tot schaduw.

Er is water dat op mij wacht,
donker van zon, koel in de juiste hand;
het water heeft net geslapen en het ligt
in je hand.
In je uitgelezen hand
ligt het, genezen.

Uit: MILJOENEN DOCHTERTJES VAN ZON

PETER GHYSSAERT

Ezelskaakbeen

MERMAPHILIA*

Iets van vrij verkeer, van avontuur op de markt
laat de dik gesneden moten kabeljauw
de onderdelen van een staart zijn,
spier waaraan het bovenlichaam
torst en wimpelt in bedwelmend water.

Hier slechts sprankel, op droog ijs bewaard
tegen de winkelende moeders en de hitte.

Iets zo mogelijk als een lichaam, stil verschijnend
onder hevig, stichtend kijken
kan het dode doen vergeten, kan zijn kans hernemen;

iets van liefde zal zich in een tunnel
van lawaai en vislucht keren,
tegen een zilveren stroom van ingewanden en van ogen
vinnen krijgen en verdwijnen.

Heel de markt is leeg.
Er was vandaag die mogelijkheid
die niet te koop is
nooit te koop.

Mermaphilia: *Liefde voor zeemeerminnen*

PETER GHYSSAERT

Ezelskaakbeen

STEEDS OPNIEUW BELUISTERD

De ingesproken boodschap, steeds opnieuw beluisterd,
legt een rivier van woorden bloot,
haar oevers en haar kleine kolken
met hun naaldscherpe trechters
waar het water tollend op de bodem lijkt te staan
als een derwisj in werveling slapend.
De ingesproken boodschap, steeds opnieuw beluisterd,
zichzelf verlichtend, zich verplaatsend
van gebeurtenis naar plattegrond
vertelt haar zwakheden
als aardrijkskunde aan de luisteraar.
Verhaal dat ik nog vaak zal volgen
als de naald elk noorden bijster is,
elk land verdwenen in de afgrond
waar ik bij je ben, terwijl ik je beluister.

PETER GHYSSAERT

Ezelskaakbeen

UIT DE DIEPTE VAN DE SCHEDEL

De bliksem slaat niet in maar is een draad geschoten
uit het hoofd van de peinzende naar de hemel,
er is geen inslag maar een stroom uit plotse opening;
wat hem verstoorde of verrukte licht tegen de hemel op,
te delen genialiteit die lijkt te vallen naar de aarde
maar die uit een benauwend lichaam komt,
het jouwe of het mijne.

*

REISNECESSAIRE

Ik ken je niet, maar je bent mooi
een golf die op de stenen slaat
bezit je schoonheid niet, en de mist
van water ragfijn over velden
heeft niet dat onaanraakbare
jou eigen; je bent bijna
uit je gezicht afwezig, bijna
vertrokken uit de lijnen
van je voorouders gegeven,
maar voldoende nog aanwezig
om een droom in gang te zetten.
Ik ken je niet maar je bent mooi;
met jou vertrekkend word ik mooi.

PETER GHYSSAERT

Ezelskaakbeen

INLEIDING TOT GEBERGTE

Kon je, voor één keer maar, de ogen hebben
van de oude godenbeelden
en de dorst voelen die achter hun gelaat ligt
als een veld zonder beweging,
elke richting, elke passaat
in hen verzadigd.

Kon je hen toch zijn, hun blinde, grote hoofd
dat altijd groter dan hun lichaam is;
kon je het vloeken zijn dat in hun mondhoeken
van hout of steen ligt vastgevroren,
om hun dorst
en om de beeldhouwer die vóór hen was.

Het veld ligt in de droge, witte middag
waaruit geen terugkeer mogelijk is;
naar dode takken in een willekeurig midden
rijst de stilte, laait de stilte op.

Kon je de goden kennen en de aardrijkskunde
van hun spieren en hun zoute lach;
kon je de vreemdeling ontmoeten die zich daar beweegt
en die je achteloos je naam vraagt, je bedoeling
aan de zijne koppelt en weer verder loopt
met jou, een middag vlamvend
als het heersen van je dorst.

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Ik hoorde je fonkelen in mijn slokdarm
Vanmorgen, wedersamen

Verenigd, wij, een mooi dier
Het mooie dier, met al je

Prachtige, verboden proteïnen
Voor het lied van mijzelf

Ik die niet besta
Buiten het bereik van je stralen

Eet jou, vingers likkend, op
En at, door en door spijsvertering

Verscheurde en verhakkelde je met mijn scherpe
Naakte, eenzame hoektanden

De vlijmende wijsheid van orka's
De wrede trouw van korenbloemen

Jij die mij leven geeft, en maar leven geeft
Bloedzwart, klein en geaderd, koolwitje

Uit de cyclus: PARABEL VOORBIJ DE REGENBOOG

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Tot nadere samenknoping
Na de zondvloed

Zullen wij dienen
Zullen wij Eros, kennis, heden maken

Het goede
Wat goed is

Toekomst, dood, het meisje, verleden
Met elkaar, in elkaar

Het slechte
Wat goed is

Embryonische kleuren
Ik, vandaag, Else, morgen en gisteren

Duistere sporen, heldere verschijningen
Met en in elkaar, verzen, witregels, regenboog

Tekst, een tekst, de tekst, weven wij
In, en van, en voor, alles of niets

Uit de cyclus: PARABEL VOORBIJ DE REGENBOOG

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Het pure spectrum
Lang in vloed gelegen

Ebde jij
Onwaarschijnlijk weg

Door mij onder alle sterren verkozen
Heropgeroepen, verdampt

Vele woorden van liefde
Bij het finale aflopen van alles, absurd

En toch, en evengoed, zal niets gedaan zijn
Wat achteraf gezien onmogelijk bleek

Nergens resten wat ooit zeker zou
Geen wijsheid of richtlijn

Dan in het brandpunt
De verdwenen parabool

Die cirkel werd, meisje
Hemelsblauw

Uit de cyclus: PARABEL VOORBIJ DE REGENBOOG

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Het is een echt

Het is echt een echt

Is het dan een gedicht

Zeg ik toch

Wat doen we

Wat zullen we doen

Dat laat je beter zo, dat soort ding

Zeg ik toch

Raak het niet aan

Is het dan een gedicht

Het beweegt wel niet

Misschien zou het kunnen, zou het dood zijn

Het is dood, denk ik

Echt

Uit de cyclus: ADDERTJE ZONDER KOP

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Dan kunnen we het toch aanraken

Dat soort, hoe heet het, dat heeft een giftige beet

Giftig

Giftig

Gaat het dan om bloed

Een giftige beet

Giftige beet, zeg ik

Zekere dag in de tuin, het addertje zonder kop

Giftige beet, zeker en vast

Maar zie

Als je goed kijkt, het heeft geen kop

Wat

Zie je het

Hè

Uit de cyclus: ADDERTJE ZONDER KOP

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Onder gebladerte de rest van het addertje zonder kop

Het is waar

Het is eigenaardig

Hoe is zoiets mogelijk, hè

Zo heb je nog een mug erbij

Zekere dag in de tuin, een addertje met geen kop

Misschien heeft iemand die eraf getrokken

Eraf getrokken, denk ik

Dat moet praktisch wel

Maar wie

Is het dan een gedicht

Is dat niet een gedicht

Eigenaardig

Echt eigenaardig

Uit de cyclus: ADDERTJE ZONDER KOP

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Voordien of daarna

Trein die stilstaat

Woorden die je niet begrijpt

Is dit dan de theorie van het gedicht

Van het addertje zonder kop

Onder gebladerte de rest van het gedicht

Zekere dag in de tuin, het gedicht zonder kop

Wat doe je daar

Ho, genoeg

De kop van de dichter in hoge vlucht

Zeg dat het niet waar is

Het is wel een beetje

Erop en erover, meneer

Wie doet zoiets

Uit de cyclus: ADDERTJE ZONDER KOP

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Het moet abstract zijn
Veranderen en bekoren
Het huidige onderzoek
Het toekomstige verwonderen
Kracht is een jaguar die rent
Onderweg, 's nachts
Geen paard, geen ruiter
Nauwelijks hoorbaar
Een grote jaguar, een klein geluid
Rent

Zoals vuur vuur uitademt
De dingen die het verbrandt
Zoals dichters gedichten uitademen
De dingen die verbranden
Zeg het
Zeg het, zegt ze
De dichterlijke verbeelding
Pijn komt erbij te pas
De gedurigheid van duisternis
Het ongebonden hart, vooruit geslingerd

En toch, en toch
Verlies, de paradox
Zin, het paradigma
Kwaad, fatsoenlijk geabstraheerd
Goedheid voor mij
Mijn radioactieve, transgene, nog harder
Jij zult nooit sterven
Mijn lieve kleine dikke vette druipende worm
Zoals vuur vuur uitademt
Gedurigheid voor een perfecte gedachte

Uit de cyclus: ZOALS VUUR VUUR UITADEMT

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

Licht weerspiegeld, ontvangen
Geschonken
Een noodzakelijk lied inderdaad
Het schakelen van Waarheid
De pols van wat ik ben
Hoor je het al?
Kloppen opnieuw
Je woorden, het honen
Wat mij opwindt
Gif door mijn hoofd

Gif in mijn hart
De smaak van het geluid van het denken
Mijn weerstand tot moes
De zinnelijkheid van abstractie
De zinnelijkheid die alles wil
Geschonken licht
In mij
De noodzakelijke pols van Waarheid
Je sterreloze blauwigheid
De koelte van het meer

Vrees niet!
Het voorlopig uitstel van hemelen
Je kunt niet begrijpen
Zijn vingertjes, garnalen
Aarde, water
Struisvogelachtige nonchalance
Een zijden geluid
Een zwerm, wat stilletjes verandert
Hij leeft
Zie je

Uit de cyclus: ZOALS VUUR VUUR UITADEMT

JAN LAUWEREYNS

Hemelsblauw

De helaas gelukkige dichter
Vervaardigt woord na zalig woord
Staart maar
De rivier loopt niet
Blijft stevig bevroren
Totdat de rivier die niet loopt
Zich in een oogwenk
Eigenaardig, gelukkig helaas
Een heuvel op ziet stromen
De rijkdom van vreemde bloemblaadjes

De winterdraad kondigt het einde aan
De wetten van een andere taal
Ontsprongen aan middelaarde
De rijkdom van vreemde lettertekens
Nederlands, ondergronds
De dichterlijke schepping van kersenbloesem
Slechts een keuze van
Het punt waaraan voorbij
Kersenbloem
Dichterlijke schepping

Uit de cyclus: ZOALS VUUR VUUR UITADEMT

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

Ik ben gezegd en afgeduwd
en kom uw lezen ingedreven.
Biezen zinnen biddend riet.

Mijn vlechter is zijns weegs gegaan
de ongeschreven uiterwaarden in.

Geen idee hoe hij aan zijn einde komt,
garanties zijn hier niet.

Hem spleet de vraag in drie:
ben ik niet u, ben ik fini,
plus waarom stond u alles toe.

Stroomafwaartse – zo u tot mij zweeg
dreef ik te vinden aan op u.

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

Postduif wordt omhoog geworpen
klapwiekt hectisch en begint zijn tocht,
aan zijn hiel een kokertje, daarin
heel strak opgerold zijn ziel,
alles zou hij geven om zijn ziel
te lezen daarom wiekt hij zich
een kriek. Pas met de til in zicht
wordt zijn vermoeden zekerheid,
en zeldzaam bang. Hij beschrijft nu
wijde cirkels om het rammelen
van uw bakje Sier, hij koert zijn vlucht
tot poëzie, het hortend liedje van
heb ik terecht bestaan. Het is niet niks,
dat hij ten slotte landen moet
waar hij is uitgebroed.
Hij moet eraan, aan het besef
een duif te zijn geweest, wat zeggen wil:
de zendbrief die u aan u zelf verstuurt.

U toe te geven is geen sinecure.

Uit de cyclus: IN UW REILEN ZIT SYSTEEM

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

Ik heb u beoefend als jongen van elf.
Ik speelde alleen, belandde na het eten
aan een ven niet ver van de moedertent.

Drie zwaluwen flitsten naar muggen,
weefden over het blakke* water een web.
Hand vol platte steentjes. Schemering.

Niemand die mij zag. Keilen tellen keilen tel.

Toch werd ik weergaloos gezien, het was
als grifte elke worp zich in de eeuwigheid,
al was dat woord mij onbekend. Natuurlijk,

ik was vaderloos sinds kort. Ik leerde missen,
in vergeten was ik hoogbegaafd. Verlaten
weigerde ik te zijn. Keilen telt keilen tel.

U stond daar al. Aan zwarte wateren
wacht u op de eerste gooi naar poëzie.

* **Blakke** voor den blakke (vlakke) komen, zichtbaar worden op
het open veld

Uit de cyclus: IN UW REILEN ZIT SYSTEEM

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

II

Ik had die dag mijn vader opgehaald,
rolstoel in de kofferbak,
voetensteuntjesworsteling,
meanderende heenwegdialoog,
Spanbroek, dagtocht het museum in.
Mijn vader wist precies wat hij
mij wilde laten zien: het koppetje
van Mankes en ik wist waarom:
het schilderij heeft Opa Otten
toebehoord, het is verkocht
bij wijze van pensioen,
maar bleef mijn vader trekken
als een pas begraven kind.
Het deed hem denken aan
zijn eerste dode en die was zijn broer –
Willy, bijna drie, onder de tram.
Hij wilde rollen zijn geheugen in
en daar vrij man zijn want
ontvankelijk en samen met zijn zoon.

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

III

De terugwegdialoog had niet gevlot,
er was daar in het zaaltje
iets ongebeurd gebleven,
Mankes' jongen had opzij gestaard.
Hij weet zich al te zeer een lazarus,
dat maakte ik ervan,
het was te erg een laatste kans geweest,
althans zo schatte ik de stilte in
die als een domper in de auto hing.
Ik moest me concentreren op de weg
want er brak een noodweer uit,
u was bepaald op dreef,
die dag was het benauwd geweest,
augustus dus. Het lukt me niet,
dacht ik, waar is dat ene woord
van spreek en het gesprek is heel,
laat nu uw oude dienstknecht gaan.

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

V

Het was mij al gewaar
nog vóór het tot mij door
gedrongen was.
Ik wist al wat ik had gezien
voor het mijn netvlies had geraakt,
het was mij ingeslagen
als een bliksem maar het was
geen licht, het was juist
absoluut geen licht,
geen beeld, geen flits, geen glimp,
het was het raam het was juist niets
en toen had ik mijn licht
al uitgeknipt en zag ik even
één seconde niets en wist:
dit bent u dus, dus dit bent u,
te laat te laat,

ik val het pikkedonker
van de eindeloze koker in,
u leidt tot niets, u springt
dwars door het raam
en slaat mijn duisternis
met duisternis en dringt
mijn duister in, in mij
ontsluizende uw duisternis,
u kwam als duister
uit mijn eigen duister
opgeweld en bleek,
zoals u binnen viel,

u bleek gedoopt in blauw,
het ene vleugje minder zwart
dan zwart en tegen dat kobalt
stond afgetekend
langzaam helderder
het silhouet van in de tuin
de es en elke tak elk blad
stond als geëetst
en uit dit lichter duister
steeg nu kamperfoelie op
zo kwam het aangedreven
uit zichzelf, zoals een lezer
uit zijn lezen naar de regels
van het donkere gedicht
komt opgeweld, zo steeg
de kamperfoelie op uit mij
het steeg zoals ook ruisen
van mijn eigen bloed
gestegen komt
uit aan mijn oor gedrukt
een schelp en ook het minste spatje
van de minste druppel op
een lager esseblad klonk op
en ook het snuiven van de egel
bij het poezenluik ja zelfs de slakken
ver beneden in de keuken
zetten zich aan 't schuiven
over de plavuizen zonder
dat de hond aansloeg schoven
door geen een geweten
dan door u

mijn binnentredend duister
 en toch wist ik mee te weten
 van het slakkenschuiven
 deelde ik u
 duisternis
 uw slakken mede
 gaf ik u dat ik besepte
 gaf ik
 duisternis
 te kennen dat ik duisternis besepte
 dat u was het duister
 dat het mijne kende
 lichtend de nacht als de dag
 dat u was het geuren dat mij rook
 de stilte die mij hoorde
 werd u mij het binnentreden
 in het binnenste het zaaltje
 met daarin de lijst waarin
 het jongetje opa Ottens Mankes*
 dood het broertje kwam hier
 aangerold mijn vader
 en zij sloegen gade opa
 jongen zoon verslonden
 door de stad en vader
 en zij hoorden wat zij wisten
 en zij wisten vader eindelijk
 blijf jij nog even morgen
 kom jij op het ene woord

Uit de cyclus: MANKES

Dit gedicht gaat over het schilderij Jongensportret van Jan Mankes, oorspronkelijk in het bezit van familie van de dichter

Uit: BLIJF NOG EVEN MORGEN

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

Het hagelde vannacht – wisselkiesjes
's morgens op het schelpenpad.

Boven op het laatste duin brak achter mij
zon door januarimist.

Ik daalde af, betrad de melkweg witte korreltjes
tot het zachte ribbelzand.

Meegekeken met het licht. Waarom kende ik u niet.
Keek en keek mij uit en keek

zoals ik keek toen ik hier met mijn vader keek
met mijn vader kijkende.

Waar bent u met uw schepselen
aan de zoom van de eeuwigheid

dat u hen plaatst voor kunnen denken
dit is voor het laatst het laatst

Uit: BLIJF NOG EVEN MORGEN

WILLEM JAN OTTEN

Gerichte gedichten

Als dat u inbegrepen bent in mij
inbegrepen zoals in een spitsmuis
de alhorende ransuil
inbegrepen zoals in u
nu u leest

u

Uit: U MET UW LAPTOP OP SCHOOL

ERIK SPINOY

Dode kamer

De ingeslapen adem als een schroef
weer aangezet

de met zijn statische elektriciteit geladen
nylon spreid gespreid

en in de diepte ook een eetzaal
rinkelend gedekt.

Onder een vuil getralied raam
kleurt het verkeer maïsgeel

en op verlaten esplanades buigen
voor de salamanderachtige autocars

twaalf stoffige palmen in de witte
hagelwitte regendag.

* Een 'dode kamer' is een kamer zonder echo, een reflectieloze, galmvrije ruimte

ERIK SPINOY

Dode kamer

Wat is dat nou voor speelgoedgeld.

Spreekt iemand hier een echte taal?

Massief: een machtige museumzaal
een zwart en wit geblokte kathedraal
van louter bordkarton.

De navel van het plein met beelden
glinsterend na een bui of bruin
van wolken waaiend stof.

In bergen zag je een ijskoud sportveld
en een school van golfplaat snelbouwsteen
voor kinderen in een duifgrijs trainingspak.

Kleuters: tot eruptie komende
kraters van kleuren.

Of men jou omhelzen mag?

ERIK SPINOY

Dode kamer

Na uren leidt een rechte weg
uit deze vormloos uitgezette wereldstad

en sleept zich naar een zuurstofarm plateau.

Zuidwaarts denderen trucks met aardappels
noordwaarts koersen ze geledigd terug.

De bus houdt in een wolkbreuk dampend stil
bij poncho's in olijfgroen.

De bus ramt een zeemlederbruine hond
die tollend in de berm belandt.

Die avond valt op het plein met duiven
ruiterstandbeeld koloniale kerk en hoedenzaak
uit koude ijle lucht opnieuw veel regen:

schemer waarin als een lichtsnoer gloeien
de limoenen op de rug van venters.

ERIK SPINOY

Dode kamer

Op rubberen wielen schuift de deur
van deze coconachtige ruimte dicht

en al het andere geluid verdwijnt.

Terwijl men naar de zoutgebleekte schoenpunt kijkt
boven een roestvrijstalen traliewerk
op centimeters zand

en naar de driedimensionale mozaïek
van asfaltkleurig polymeerschium op
de wanden van meer zand en MDF en glaswol

klinkt in deze dode kamer bonzend
als uw bloedstroom niets

dan de ontkenning die het alles draagt:

een vloedlijn die gedachteloos ruisen scheidt

van helmgras zingend altijd
van betekenis.

*Uit de reeks gedichten geïnspireerd door beelden en installaties van
Ann Veronica Janssens
[www. tegenlicht.org](http://www.tegenlicht.org)*

ERIK SPINOY

Dode kamer

Natuurlijk zou dit

zonder deze naadloos met elkaar versmolten
zonder de met natriumhelder water tot de rand gevulde
op elkaar gezette glazen bollen

hier niet zijn.

Natuurlijk is het ook

een zaak van veel onwerelds waterhelder licht
en hoe dat volgens vaste wetten breekt

maar voor dit meters brede raam dat uitziet
op een stad verstild en koud en hagelwit
verkleind daarin en omgekeerd

moet het toch onbegrijpelijk

van een andere orde zijn.

*Uit de reeks gedichten geïnspireerd door beelden en installaties van
Ann Veronica Janssens
[www. tegenlicht.org](http://www.tegenlicht.org)*

ERIK SPINOY

Dode kamer

In de dagen van te dunne benen van terlenka
distels dovenetels

brandt op zo een naburig gelig braakland
een blauw vuur van plastic flessen

jankt een hond in zijn verroeste groene ren
op korrelig beton nabij een laan
van fijngemalen baksteen

rinkelt een gitzwarte bakelieten telefoon.

Ondode dagen van grasgroene knieën berkenzaad
en bladluis schilferend in het rozenperk.

*Uit de reeks gedichten geïnspireerd door beelden en installaties van
Ann Veronica Janssens
[www. tegenlicht.org](http://www.tegenlicht.org)*

ERIK SPINOY

Dode kamer

Later zou de kuip te roesten staan.

IJskoud water borrelt uit de stijve groene slang met koperen tuit
tot halve hoogte

grassprietten deinen duizelig om de voeten
en glashelder klimt smeltwater beide dijen op.

Iemand richt de groene slang: de koude straal
slaat op de beide schouderbladen
beide vleugels

van de kleine vleesgeworden engel.

ERIK SPINOY

Dode kamer

Een man in een hotel neemt roerloos waar

*parfumflacons / en hemelsblauwe rietjes
wijnrood pluche / tafels met vier raffia stoelen
en een fantasiejuwelenkraam / een ronde non
het lachen van een lachband / schoenen: afgetrapt
loeihete aankomsthal / vet bezwete bundel bankjes
pijn in alle zoenen / fruit uit een gedeukte pick-up
whisky van een soort / en koffie koffie koffie
morsdode kloostertuin / affiches: rimpelig plastic
fuchsia ballerina's / schalen lauwe groente*

en neemt zo waar: door roerloos steeds

onfeilbaar schuin te zien

Anne Vegter

Eiland berg gletsjer

IN DE WINTER BUITEN WONEN

We misten je pas toen je vertrek niet langer kon worden uitgesteld.
Later in de dag breaking news dat jij kaarsrecht op de achterbank

en je weigerde elk commentaar. Bestaat daar een woord voor
of zou een auditie je goed doen: er is studioruimte beschikbaar

een piepjonge coach met weetjes. Iedereen is mooi in het licht,
iemand vingert je standpunten en ik kan je bijna aanraken –

vandaag is iedereen trouwens goed in alles beangstigend.
Een paard valt op de knieën in de sneeuw, zei je zo vinden ze me.

Anne Vegter

Eiland berg gletsjer

OVERIG NIEUWS

Een stedelijke omgeving, een fietstocht
 iemand rijdt van een ponton de rivier in, sterft
 je praat met hem over wat je gezien hebt
 was het een ongeluk
 je spreekt je uit over het gemak van het woord lot
 je spreekt je uit over de omstandigheden thuis, de liefde voor een
 man
 het afscheid dat is voorbereid ondanks materieel, lees: geld, kind en
 goed
 je herinnert je de foto al in Havennieuws de dag erna
 volgelopen, onherkenbaar opgeblazen
 je vraagt je zoon wat hij erin ziet
 is het vrouwelijk of mannelijk, vraagt hij, een vuilniszak
 een kleine badkuip, een luchtbed, een etalagepop
 hij ziet er veel in, maar wat is het wil hij weten
 je koestert de intimiteit

je wijst op iets wat lijkt op stuur, pols, vingers, touw
 je spreekt je uit over de dood die zomaar kan komen
 je spreekt je uit over de slordigheid van je zoon
 nu is zijn horloge weg,
 donderdag verloor hij zijn lederen jasje
 alsof je niet van je dingen houdt, zeg je
 hij glimlacht, streelt jouw wang
 een geloofskwestie krijgt de ruimte
 je spreekt je uit over het verlangen naar onderwerping
 je wilt een rit maken zonder bestuurder, volautomatisch
 je zegt dat je niet weet wie hier eigenlijk de touwtjes in handen heeft
 je spreekt je uit over het onophoudelijke roken
 dat je maar wat aanklooit, dat je zou willen dat het anders afloopt
 een geslaagde poging vereist een zekere expertise, zeg je

de bereidheid ver te gaan

Uit: TRAMPS

Anne Vegter

Eiland berg gletsjer

JONGENSPLAATS

Koester liefste onder je vreemde hart je favoriete zintuig.
Je hoort aan mussengekwetter waar je de nacht kan boeken,

kijk niet zo raar. Bakstenen bewaren je hitte, geen kooi
houdt je adem vast. Niet om benijd te worden ben jij mooi

geboren. Je voelt je sexy? Goed antwoord. Je valt in slaap
met kleine letters in je mond 'ja nahari al-koeboel.'*

Speel een nachtje priester. Offer een alibi, toe offer erop los.
Je doet niet langer aan het verschil tussen komen en blijven.

** Ja nahari al-koeboel betekent in het Arabisch: ik voel me sexy
vandaag*

Uit: TRAMPS

Anne Vegter

Eiland berg gletsjer

LATE DIENST

Je kunt een plan tekenen, een nieuw huis
inrichten maar in halflicht schiet je voet weg
onder de vloer en je noemt gang deur, deur gang.

Je kunt zoeken naar een lichtknop staken:
weerstaat je huid de nacht slaap je wakker
op de veren rug van een nieuwsgierig dier.

Je kunt zeggen dit is de try-out maar
je meet minuten licht als werkelijk te traag toe
rek je lippen, liefste, tot een waanzinnig fermate:

bereik het galactisch perron waarachter
een nachtnet spant, na de laatste trein
knallende echo's van sterren.

(of zeg je liever allerlaatste ster)
(of verminderingen)
(of explosies)

Je zegt fabelachtig liefste hoe jij je oren
als sleutels in de gaten hoort vallen
van je geschrokken huis.

Uit TRAMPS

Anne Vegter

Eiland berg gletsjer

HIER OPENEN

Ik heb een inkomentje van niks,
liefste, iets voor ouden van dagen.
Uit mijn broekje hangt een sliert
want moeder fokt, je moeder fokt.
Ik had een moeder die op zoek was
naar een bekendstaand psycholoog.
Ik hielp haar zoeken, zoekende
word je alleen anders dol. Werken,
tweede onderwerp. En mijn rug
was niet zo sterk. Wat doe je liefste,
als de mannen je willen. Eentje kwam
maar half, eentje bracht het tot vader.
De resten heb ik uitgekotst. Het was
een kwestie van dagen. Nu lig ik
op mijn moeder en gek van verdriet
zoek ik een ouder voor mijn kind.
De brief moet naar mijn zoon.

Anne Vegter

Eiland berg gletsjer

I

Ook als je wakker wordt boven een sterfgebied en je gespt kinderen vast als gordels: laat mij eens door een raam kijken of het daar erg is, zie je er niets van want het is een diepteoorlog.

Ook als een doelwit vanaf de grond toch naar je zwaait en je verlangt naar bleke sterren op zo'n voorhoofdje, taxie je over het oefenveldje van je grimassen en je speelt elk karakter.

Ook als je naakt naar de kinderen loopt en guilty zegt guilty dat woord kennen jullie toch dat je niets gedaan hebt maar bekent en je geeft je huid, reep na reep, want het is een diepteoorlog.

II

Ook als haar schacht krimpt en tembaarheid ontsnapt haar rode lassen, wakkert ze vuur aan dat het stelsel doorwarmt en haar brilte ontstolt tot ja! optimisme, stekt ze.

Ook als haar XXL-geluksmaatje boven de grond komt 'als dode kompel' (eerst tel ik mijn vrouwen, daarna mijn dagen) weet ze weer de kleine methoden van zijn handen.

Ook als haar dit gebeurt en het oor scheurt jammer als papier van het hoofd tremt ze het optimisme als stuiterballen all over haar assen en verovert ze hoe ze ademt.

Anne Vegter

Eiland berg gletsjer

ik, mijn broers, mijn moeder en mijn vader
ziehier mijn familie noach:
de heer en mevrouw noach, de brave zoontjes noach en ik
de noachsen
met zijn vijven
in shock
verongelukt
allemaal noachsen
de verongelukten
hebben gewoon pech gehad
ik haat pech
al kan ik ongeluk dat op me af komt
beter aan
dan ongeluk van binnen uit

moesten we dankbaar zijn
ik, mijn broers, mijn vader en mijn moeder
moesten we blij zijn
dat we overbleven
uitverkoren
we kunnen onze doden niet eens begraven
ze zeiden tien meter hoog
ik zeg vijfentwintig meter hoog
ze zeiden in drie minuten
ik zeg binnen een minuut
ze zeiden eerst volmaakt glad
dan gods sperrende ogen
rollend over water
ik zeg donder op
ik zeg spiegelglad wateroppervlak
trok samen al als spierkramp
onder de huid van de oceaan
het schreeuwen van de mensen
als een nietige accolade;
puntkomma

ongehoord leesteken
bij wat zich naar voren slaande
brullende gapende open naar buiten
klappende diepzeewond openbaarde
zich als een woest kokend watertapijt
uitrolde over het verschrikte
plots gedoofde mensenlicht
graaiend meesleurend in waterkracht
alles wat macht heeft in zijn macht
alles wat kolkkracht heeft
tollend
opslobberend meezuigend wegsleurend
terug terug terug

zee uit zee geslagen
sist het water slaat neer
vloedmonster tot onder oppervlakten
schuift de grommende aarde op
werkt kubieke watermassa's
vooruit sleurt grondwater op naar
water dat tot ver boven de oceaan
tegen de lucht beukt
stort zich op het strand
waar alle lichten doven
kilometerbrede rol vuur van water
slaat tegen bergwanden
ketst tegen rotsblokken
scheurt wanden vaneen
slaat rotsblokken in brokken
gewond zwart nat dier
houdt zich angstvallig gedrukt
aan de grond en heet: aarde
er is geen diepte meer
er is de kolk de neerwaartse tornado
tot aan de bodem als een stofzuiger
de oceaanbodembodem afrazend
niets heel latend

onder uit de natte oksels
van de zeetentakelgolven
steken mensenbotjes
krakend breken als luciferhoutjes
uit kleine huisjes afkomstig
zijn allang verzwolgen
zijn koud
hun armen vallen van ze af
hun benen hangen slap
water sluit zich boven hen
laatste licht op hun vliezen
als in de stroomversnelling
voor een sluis sleurt feller licht
hen naar zich toe
coma voor verdrinkingsdood
is zuurstofschuld
longblaasjes klappen dicht
nu hersenloos ademen
in de sluis van dodelijk licht
in laatste overlevingskramp
in zucht naar lucht klappen hun longen uit
ditmaal is het zelfmoord
de boel loopt onder
blauwe gezwollen waterdronken getuigen
tastbaar lichaam stroomt over
tastbaar jullie
tastbaar ik

ik verkleur
ik verwater
ik drijf weg
laatste dronken getuige van het graaien
van de totale moordmachine:
ik

Fragment uit: DOCHTER VAN

Anne Vegter

EILAND BERG GLETSJER

Ook als je wakker wordt boven een sterfgebied en je gespt kinderen vast als gordels: laat mij eens door een raam kijken of het daar erg is, zie je er niets van want het is een diepteoorlog.

Ook als een doelwit vanaf de grond toch naar je zwaait en je verlangt naar bleke sterren op zo'n voorhoofdje, taxie je over het oefenveldje van je grimassen en je speelt elk karakter.

Ook als je naakt naar de kinderen loopt en guilty zegt guilty dat woord kennen jullie toch dat je niets gedaan hebt maar bekent en je geeft je huid, reep na reep, want het is een diepteoorlog.

Uit: EILAND BERG GLETSJER

Anne Vegter

EILAND BERG GLETSJER

Ook als ik het ontzagwekkende volgens jou niet begrijp en mijn
mond imiteert
het geluid van brekend steen niet precies genoeg, te fijn, verschrikt,
nieuw, neuk je me.

Ook als ik in bed naar stemmen op straat luister en niemand haar
'oortjes dicht
als je nu weer' en ik denk of ze dapper is omdat ze zachte
antwoorden geeft, neuk je me

Ook als ik de veranderlijke betekenis van de letter I niet herken
(leidmotief, leek,
langparkeerder) en ik zeg lava op je salvo en of liefste het is de I
maar, neuk je me

Ook als ik mijn jobsklacht laat en jij kijkt op vanaf je molshoop met
de onzekere blik
van 'wie kan die stratenmeeslepemde moddervloed dan keren', neuk
je me

Uit: EILAND BERG GLETSJER

De jury

De juryleden van de VSB Poëzieprijs 2012

- **Kathleen Ferrier** (voorzitter), Tweede Kamerlid voor het CDA, die onder andere Spaanse taal- en letterkunde en moderne Spaans-Amerikaanse literatuur studeerde in Leiden.
- **Astrid Lampe**, dichter. In 1997 werd zijn met haar debuut genomineerd werd voor de C. Buddingh'-prijs. Haar volgende bundels werden beide genomineerd voor de VSB Poëzieprijs. Lampe ontving de Ida Gerhardt Poëzieprijs en de Schrijversprijs der Brabantse Letteren.
- **Ton Naaijken**s, hoogleraar Duitse letterkunde en Vertaalwetenschap aan de Universiteit Utrecht. Poëzie heeft zijn speciale belangstelling. Hij vertaalde ondermeer het kleinere prozawerk van Robert Musil en de verzamelde gedichten van Paul Celan in het Nederlands.
- **Esther Naomi Perquin**, dichter. Ontving de debuutprijs van het tijdschrift Het liegend konijn en werd genomineerd voor de C. Buddingh'-prijs. Ze won de Lucy B. en C.W. van der Hoogtprijs 2009. Ontving voor haar oeuvre de Anna Blaman Prijs en won de J.C. Bloem-poëzieprijs 2011. In januari werd ze voor de komende twee jaar benoemd tot stadsdichter van Rotterdam.
- **Hans Vandevoorde**, docent Nederlandse literatuur aan de Vrije Universiteit Brussel. Hij publiceert behalve over hedendaagse poëzie vooral over literatuur en cultuur van het fin de siècle en het interbellum.

Juryverantwoording nominaties VSB Poëzieprijs 2012

De jury selecteerde de nominaties uit **122** ingezonden dichtbundels die tussen **1 september 2010 en 31 augustus 2011** verschenen.

'Opvallend is het grote aandeel doorgecomponeerde bundels, die veelal een opmerkelijke thematische overeenkomst hebben: relaties, familie en religie. Ook neemt de jury een wending naar het metafysische waar. De problematiek van schijn en werkelijkheid lijkt minder urgent te worden. Daarvoor in de plaats komen meer existentiële vragen. Voorzichtig nemen de dichters een werkelijkheid mee in hun poëzie, waarbij niet meer het 'ik' centraal staat, maar de verhouding tot de gemeenschap. De dichters van nu lijken zich minder terug te trekken in hun poëtische cocon; zij treden de wereld tegemoet.'

Over de bundels

Wie aan babbelziekte lijdt mist het genadeschot dat aan de gedichten in **Ezelskaakbeen** van **Peter Ghysaert** voorafgaat. Langzaam komt het verval ons aanwaaien, oorsuizen kan zowel de stilte als de dood inluiden. De wind strijkt langs, vindt in een stapel stoelen van goedkoop plastic de ideale klankkast. Ghysaert durft te ontroeren, juist waar dit niet zijn inzet is, gebeurt het toch.

In de bundel **Hemelsblauw** van **Jan Lauwereyns** wordt een heroïsche poging gedaan om het mensoverstijgende bloot te leggen in heldere beelden die diep doorwerken en in alle raadselachtigheid en nuchterheid blijf geven van hartstocht en betrokkenheid met de wereld en haar eigenaardigheden.

Willem Jan Otten schreef met **Gerichte gedichten** een niet te negeren bundel met confronterende gedichten, bijzonder vanwege de opvallende combinatie van beheerste zinnen, onverwachte neologismen en terloops ogende, korte notities waarin verlies, leegte en onontkoombare bestaansvragen indringend aan de orde worden gesteld.

Dode kamer van **Erik Spinoy** verzamelt drie heel verschillende cycli van een homogeen hoge kwaliteit, waarin de blik op de wereld van regel tot regel verschuift en elk woord die wereld onmerkbaar doet gloeien. Nu eens is zij exotisch gekleurd, dan weer is zij benauwend van aard en ten slotte wordt zij unheimlich met de kindertijd verbonden.

Eiland berg gletsjer is een bundel waarin intimiteit, verwijdering en de gevaren van overgave de toon bepalen. **Anne Vegter** laat het eigen idioom los op een wereld die zich onverschillig toont, zich zelden laat paaien en enkel uit pure berekening of starre wiloplegging openklapt. Het verweer laten vallen verrast als wapen.

Introductie dichters

PETER GHYSSAERT (1966) studeerde viool en piano aan de conservatoria van Brussel en Antwerpen. Hij werkt als beroepsmuzikant en geeft muzieklessen. Vanaf 1990 begon hij poëzie te publiceren in tal van tijdschriften in Nederland en Vlaanderen, zoals *Hollands Maandblad*, *Maatstaf*, *De Revisor* en *Tirade*. In 1991 debuteerde hij met de dichtbundel *Honingtuin*. In 1993 volgde de bundel *Cameo*, die bekroond werd met de Poëzieprijs van De Vlaamse Gids en de Lucy B. en C.W. van der Hoogtprijs in 1995. Ander werk van hem: *Sneeuwboekhouding* (1995), *Jubileum en Andere Gedichten* (1997). Zijn bundel *Kleine Lichamen* werd in 2006 genomineerd voor de VSB Poëzieprijs.

JAN LAUWEREYNS (1969) Deze Vlaamse dichter is neurobioloog en woont en werkt in Japan waar hij doceert aan de Kyushu Universiteit. In 2011 schreef hij in opdracht van het Vlaams Fonds voor de Letteren het essay voor Gedichtendag. In *De smaak van het geluid van het hart*, richt Lauwereyns "de aandacht op de meest aangrijpende en persoonlijke dingen", van een hartinfarct tot de gedichten van John Keats. En hij ontdekt bij zijn poëziepleidooi een onverwachte sleutel in de Japanse leettertekens voor 'betekenis'. Poëzie, begrijpt Lauwereyns, is een uniek en zinvol samenspel van proeven, luisteren en voelen, waarbij het hart een cruciale rol speelt. Hij schreef een tiental boeken, waaronder de roman *Monkey business*, het essay *Splash* en een reeks eigenzinnige dichtbundels. In 2010 verscheen bij de MIT Press zijn wetenschappelijke werk *The anatomy of bias*. Hij debuteerde in 1999 met de bundel *Nagelaten sonnetten*, die in *De Morgen* werd uitgeroepen tot het beste en interessantste poëziedebuut van de afgelopen jaren. Daarna volgden *Blanke verzen* (2001), *Buigzaamheden* (2002), *Tegenvoetig, tweebenig* (2004) en *Anophelia! De mug leeft* (2007).

WILLEM JAN OTTEN (1951) is essayist, schrijver en dichter. In 1973 debuteerde hij als dichter met de bundel *Een zwaluw vol zaagsel*. Van 1989 tot 1996 was hij redacteur van *Tirade*.

Na het verschijnen van zijn roman *Ons mankeert niets* in 1994 raakte Otten betrokken in de discussie over het euthanasie-vraagstuk. Zijn bundel *Eindaugustuswind* werd genomineerd voor de VSB Poëzieprijs 1999. Naar aanleiding van zijn bekering tot het katholieke geloof publiceerde hij in 1999 *Het wonder van de losse olifanten*. In 2004 verscheen zijn roman *Specht en zoon* die bekroond werd met de Libris Literatuur Prijs en de Inktaap (toegekend door scholieren uit Nederland en België). In 2006 verscheen *Een sneeuw en meer toneel*, zijn verzamelde toneelwerken. De essaybundel *Onze Lieve Vrouwe van de Schemering* werd in 2010 genomineerd voor de AKO Literatuurprijs.

ERIK SPINOY (1960) is een Vlaams dichter, essayist en universitair docent. Hij promoveerde in 1994 op een proefschrift over de dichter [Paul van Ostaijen](#) en het sublieme. Sinds 1996 doceert Spinoy moderne Nederlandse letterkunde en literatuurwetenschap aan de Universiteit van Luik. Gedichten van zijn hand verschenen in allerlei Vlaamse en Nederlandse tijdschriften, waaronder *R.I.P.*, *Yang*, *Het liegend konijn*, *Dietsche Warande* en *Belfort* en *De Brakke Grond*. Voor zijn eerste bundel *De jagers in de sneeuw* (1986), ontving hij de Vlaamse Debuut Prijs. Voor zijn tweede bundel, *Susette* (1990), de Hugues C. Pernath Prize. Op 6 november 2006 nam Spinoy de Prijs voor Letterkunde van de Vlaamse Provincies 2005 in ontvangst. Zijn beheerste en ironische poëzie zit vol weelderige klankrijkdom en dubbelzinnige betekenissen en daarmee fungeert Spinoy als een van de belangrijkste representanten van het postmodernisme in de Vlaamse poëzie.

ANNE VEGTER is dichter, prozaïst, toneel- en kinderboekenschrijver. In 1989 debuteerde zij met het kinderboek *De dame en de neushoorn* waarvoor zij de Woutertje Pieterse Prijs ontving. Haar kinderboek *Verse bekken!* werd genomineerd voor de AKO Literatuurprijs. In 1990 publiceerde zij haar eerste gedichtenbundel: *Het veerde*. Uit die kinderboeken nam zij de wonderlijke taal mee naar de poëzie, waarmee veelal vreemde en verrassende wendingen worden bereikt. In 2004 kreeg Anne Vegter de Anna Blamanprijs voor haar hele oeuvre en in 2008 werd haar bundel *Spamfighter* genomineerd voor de VSB Poëzieprijs. In 2011 ging Anne Vegter op tournee met het Asko/Schönberg Ensemble met haar theatertekst 'De Kleine Laarsjes'.

Winnaars VSB Poëzieprijs vanaf 1994

VSB Poëzieprijs 1994, **Hugo Claus**

De Sporen – De Bezige Bij

VSB Poëzieprijs 1995, **Huub Beurskens**

Aangod en de afmens – Meulenhoff

VSB Poëzieprijs 1996, **Leo Vroman**

Psalmen en andere gedichten – Querido

VSB Poëzieprijs 1997, **Gerrit Kouwenaar**

de tijd staat open – Querido

VSB Poëzieprijs 1998, **Rutger Kopland**

Tot het ons loslaat – Van Oorschot

VSB Poëzieprijs 1999, **Esther Jansma**

Hier is de tijd – De Arbeiderspers

VSB Poëzieprijs 2000, **K. Michel**

Waterstudies – Meulenhoff

VSB Poëzieprijs 2001, **Kees Ouwens**

Mythologieën – Meulenhoff

VSB Poëzieprijs 2002, **Anneke Brassinga**

Verschiet – De Bezige Bij

VSB Poëzieprijs 2003, **Tonnus Oosterhoff**

*Wij zagen ons in een kleine groep mensen veranderen
– De Bezige Bij*

VSB Poëzieprijs 2004, **Mustafa Stitou**

Varkensroze ansichten – De Bezige Bij

VSB Poëzieprijs 2005, **Arjen Duinker**

De zon en de wereld – Meulenhoff

VSB Poëzieprijs 2006, **Mark Boog**

De encyclopedie van de grote woorden – Cossee

VSB Poëzieprijs 2007, **Tomas Lieske**

Hoe je geliefde te herkennen – Querido

VSB Poëzieprijs 2008, **Leonard Nolens**

Bres – Querido

VSB Poëzieprijs 2009, **Nachoem M. Wijnberg**

Het leven van – Contact

In 2010 werd de VSB Poëzieprijs 2010 niet uitgereikt.

VSB Poëzieprijs 2011, **Armando**

Gedichten 2009 – Augustus

Colofon

School der Poëzie

Ilonka Verdurmen	artistiek leider
Sarien Zijlstra	zakelijk leider
Dasja Koot	projecten/poëziedocent
Enny Schmitz	producent
Daniel Bulthuis	medewerker publiciteit
Saskia Frinking	projectleider vers

Poëziedocenten

Jacques Brooijmans
 Ineke Riem
 Jos van Hest
 Ineke Holzhaus
 Mieke Vermeulen
 Darja de Wever

www.versgedicht.nl

v e r s 2011/2012 is een initiatief van *School der Poëzie* in samenwerking met Stichting VSB Poëzieprijs en Poetry International.
www.poetry.nl

v e r s wordt financieel mogelijk gemaakt door het VSBfonds.
www.vsbpoezieprijs.nl

***School der Poëzie is landelijk toonaangevend
 op het gebied van cultuureducatieve projecten met poëzie***
www.schoolderpoezie.nl

www.versgedicht.nl

www.vsbpoezieprijs.nl

| SCHOOL DER POËZIE ■ POSTBUS 11755 ■ 1001 GT AMSTERDAM ■
TEL +31 (0)20 3307817 ■ FAX +31 (0)20 4279593 ■ E-MAIL info@schoolderpoezie.nl
■ SITE www.schoolderpoezie.nl